

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 2.5.2003
COM(2003) 227 definitief

2003/0088 (CNS)

Voorstel voor een

KADERBESLUIT VAN DE RAAD

**tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van verontreiniging
vanaf schepen**

(door de Commissie ingediend)

TOELICHTING

1. MOTIVERING

Milieucriminaliteit is een probleem dat de Europese Unie grote zorg baart. Op de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 werd gevraagd de inspanningen om overeenstemming te bereiken over gemeenschappelijke definities, strafbaarstellingen en straffen hoofdzakelijk te concentreren op een beperkt aantal sectoren van bijzonder belang, zoals de milieucriminaliteit. De Raad Justitie en Binnenlandse Zaken kwam op 28 september 2000 overeen dat een *acquis* inzake milieuovertredingen tot stand diende te worden gebracht. De Commissie heeft een voorstel voor een richtlijn in die zin ingediend¹. Op 27 januari 2003 heeft de Raad zijn goedkeuring gehecht aan een kaderbesluit inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht².

De recente schipbreuk van de olietanker Prestige voor de kust van Galicië in november 2002 heeft duidelijk gemaakt dat het dringend noodzakelijk is dat wordt opgetreden op het specifieke gebied van de door schepen veroorzaakte verontreiniging. Tijdens de Europese Raad van Kopenhagen van 12 en 13 december 2002 heeft de Europese Unie verklaard vastbesloten te zijn alle noodzakelijke maatregelen te treffen om een herhaling van soortgelijke rampen te voorkomen. De Raad verheugde zich in dit verband onder meer over het initiatief van de Commissie om zich te beraden over de noodzaak van aanvullende specifieke maatregelen, waaronder ook vraagstukken in verband met aansprakelijkheid en bijbehorende sancties³. Tijdens de Raad JBZ van 19 december heeft de Raad een verklaring goedgekeurd, waarbij hij zich ertoe verbindt alle aanvullende maatregelen te zullen onderzoeken die ten doel hebben de bescherming van het milieu, met name het mariene milieu, te garanderen door het strafrecht.

Het voorstel voor een richtlijn inzake verontreiniging vanaf schepen en invoering van sancties, inclusief strafrechtelijke sancties, voor milieumisdrijven⁴ vormt in dit opzicht een eerste belangrijke fase. Door dit voorstel worden de voor verontreiniging vanuit schepen geldende internationale lozingsvoorschriften in Gemeenschapsrecht omgezet en wordt in een nadere regeling voor de toepassing van deze voorschriften voorzien. Het voorstel gaat verder dan de gebruikelijke internationale normen en geldt voor verboden gedragingen in volle zee (zeegebieden waarover geen enkele staat rechtsbevoegdheid heeft). Voorts wordt bepaald dat voor deze misdrijven doeltreffende, evenredige en afschrikkende sancties moeten worden opgelegd. Ten aanzien van natuurlijke personen zijn deze sancties van strafrechtelijke aard, en kunnen deze in het ergste geval gevangenisstraf betekenen. Ten aanzien van natuurlijke personen of rechtspersonen kunnen als sanctie onder meer boetes worden opgelegd.

Teneinde de verontreiniging vanaf schepen doeltreffend te kunnen bestrijden, moet de ingevoerde regeling worden aangevuld met maatregelen inzake justitiële samenwerking, die worden genomen ter uitvoering van titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

¹ Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake milieubescherming door het strafrecht, ingediend door de Commissie op 13.3.2001 (PB C 180 E van 26.6.2001, blz. 238), gewijzigd op 30 september 2002 (PB C 20 E van 28.1.2003, blz. 284).

² PB L 29 van 5.2.2003, blz. 55.

³ Punten 32 t/m 34.

⁴ COM (2003) 92 def. van 5.3.2003.

Dit voorstel voor een kaderbesluit heeft derhalve ten doel de maatregelen op het gebied van het strafrecht die zijn gericht op de onderlinge afstemming van de wetten en regels van de lidstaten inzake milieumisdrijven door schepen te versterken en de samenwerking tussen de lidstaten met het oog op de bestrijding van deze misdrijven te vergemakkelijken en aan te moedigen.

2. REGIONALE EN INTERNATIONALE CONTEXT; EU-KADER

Dit voorstel voor een kaderbesluit moet worden gezien in een regionale en internationale context en is in ruime mate daardoor ingegeven.

Behalve MARPOL-Verdrag 73/78, waarnaar in het voorstel voor een richtlijn 2003/.../EG rechtstreeks wordt verwezen, is het meest relevante instrument in het kader van het onderhavige besluit het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee van 10 december 1982 (CNUDM-UNCLOS) waarbij de Gemeenschap verdragsluitende partij is⁵, hetgeen ook het geval is voor de lidstaten, die het - met uitzondering van Denemarken - alle hebben geratificeerd. Deel XII van dit Verdrag inzake de bescherming en het behoud van het mariene milieu, waarin de bevoegdheden inzake onderzoek en vervolging van de lidstaten zijn geregeld en jurisdictiecriteria zijn vastgelegd, vormt een rechtstreekse bron van inspiratie in het kader van dit voorstel.

De zogeheten overeenkomst "van Bonn" inzake samenwerking bij het bestrijden van verontreiniging van de Noordzee door olie en andere schadelijke stoffen, van 13 september 1983, waarbij behalve Duitsland, België, Denemarken, Frankrijk, Noorwegen, Nederland, Zweden en Groot-Brittannië ook de Europese Gemeenschap partij is, verdient te worden vermeld, omdat zij voorziet in een toezicht- en bijstandsmechanisme tussen overeenkomstsluitende partijen, ook voor het verzamelen van bewijzen. De task force voor de Oostzee vormt een ander adequaat regionaal referentiekader op het gebied van de verontreiniging door schepen. Ook het "Regional Marine Pollution Emergency Response Centre for the Mediterranean Sea" (REMPEC) behandelt, naast andere algemenere aspecten van milieubescherming, aspecten die van belang zijn voor dit kaderbesluit.

In dit kaderbesluit wordt voorts rekening gehouden met een aantal elementen die zijn overgenomen uit teksten die reeds door de Raad zijn goedgekeurd of dit binnenkort zullen worden. Het gaat daarbij in het bijzonder om het recente kaderbesluit inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht, meer bepaald de aspecten inzake justitiële samenwerking daarvan⁶.

3. RECHTSGRONDSLAG

Artikel 29 van het VEU betreft de ontwikkeling van een gezamenlijk optreden van de lidstaten op het gebied van politieke en justitiële samenwerking in strafzaken als een middel om de doelstelling van de Unie te verwezenlijken, namelijk de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid een hoog niveau van zekerheid te verschaffen.

⁵ Dit verdrag is ten aanzien van de Europese Gemeenschap op 1.5.1998 in werking getreden.

⁶ Deze verwijzing prejudiceert niet op het standpunt van de Commissie ten aanzien van de rechtsgrondslag van dit kaderbesluit, die door de Commissie altijd is betwist en ten aanzien waarvan zij er in een verklaring die is gehecht aan de notulen van de Raadszitting waarin het kaderbesluit werd aangenomen op heeft gewezen dat zij "zich al haar rechten uit hoofde van het Verdrag (voorbehoudt)." Overeenkomstig deze verklaring heeft de Commissie op 24 maart 2003 besloten een beroep tegen de Raad in te stellen dat ten doel heeft de rechtmatigheid van dit kaderbesluit te toetsen (PE/2003/410).

Deze doelstelling moet worden verwezenlijkt door nauwere samenwerking tussen justitiële en andere bevoegde autoriteiten. In artikel 31 van het VEU worden verscheidene aspecten genoemd die een deel moeten uitmaken van het gezamenlijke optreden inzake justitiële samenwerking in strafzaken en de harmonisatie van de strafwetgevingen.

Het onderhavige voorstel beantwoordt aan deze doelstellingen.

De huidige verschillen in strafmaat leiden ertoe dat de mogelijke, met name financiële, gevolgen van een verontreiniging die dreigt negatieve gevolgen te hebben voor verscheidene lidstaten van de Unie, verschillen naar gelang van de plaats waar deze verontreiniging zich voordoet. Met de harmonisatie van de sanctieniveaus wordt ernaar gestreefd elke vorm van *jurisdiction shopping* te ontmoedigen. De erkenning van de onderzoeksbevoegdheden van de staat in de haven of offshoreterminal waarvan een schip zich bevindt en de mogelijkheid om gemeenschappelijke onderzoeksteams in te stellen draagt bij tot de verbetering van de samenwerking tussen de justitiële autoriteiten. Met de vaststelling van bevoegdheidscriteria wordt ernaar gestreefd jurisdictiegeschillen te voorkomen, zoals overeenkomstig artikel 31, onder d), van het VEU vereist is. Door de instelling van contactpunten voor de uitwisseling van informatie ten slotte wordt de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten vergemakkelijkt en bespoedigd en wordt de verenigbaarheid van de in de lidstaten geldende voorschriften gewaarborgd, zoals overeenkomstig artikel 31, onder a) en c), vereist is.

In artikel 34, lid 2, onder b), van het VEU worden kaderbesluiten vermeld als instrumenten voor de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten. Deze kaderbesluiten zijn verbindend voor de lidstaten ten aanzien van het te bereiken resultaat, doch aan de nationale instanties wordt de bevoegdheid gelaten vorm en middelen te kiezen.

4. INHOUD VAN HET VOORSTEL

Titel: kaderbesluit "tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van verontreiniging vanaf schepen"

Het aanvullende karakter van dit kaderbesluit ten opzichte van Richtlijn 2003/.../EG blijkt onmiddellijk uit de titel ervan. Om die reden zijn de bewoordingen "verontreiniging vanaf schepen", zoals deze reeds in de titel van de richtlijn voorkomen, zeer nauwkeurig overgenomen. De bewoordingen "tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding" verduidelijken het doel van de overwogen aanvullende maatregelen en zijn gebaseerd op de formulering in andere instrumenten van de Unie.

Artikel 1 – Doel

In artikel 1 wordt verduidelijkt dat dit kaderbesluit ten doel heeft de bepalingen van Richtlijn 2003/.../EG aan te vullen met de nodige uitvoeringsbepalingen op strafrechtelijk gebied. Het toepassingsgebied van dit kaderbesluit stemt bijgevolg noodzakelijkerwijze overeen met dat van de richtlijn. Het betreft illegale lozingen van verontreinigende stoffen vanaf schepen in de zin van genoemde richtlijn of, in essentie, de bestrijding van illegale lozingen van olie en schadelijke vloeistoffen in bulk in alle wateren die onder de jurisdictie van een lidstaat vallen (de binnenlandse wateren, de territoriale zee, de door de internationale scheepvaart gebruikte zeestraten die vallen onder de doorvaartregeling, de exclusieve economische zone), alsmede illegale lozingen in de hoge zee, vanaf een schip, een onder een willekeurige vlag in het mariene milieu ingezet zeevaartuig, van welk type ook, waaronder

begrepen draagvleugelboten, luchtkussenvoertuigen, afzinkbare vaartuigen en drijvend materieel.

Door de beperking tot strafzaken blijft voorts elke aanvullende maatregel van civielrechtelijke of administratieve aard buiten beschouwing.

Artikel 2 – Definities

In dit artikel wordt gepreciseerd dat de in het kader van Richtlijn 2003/.../EG gegeven definities ook voor dit kaderbesluit gelden. Dit is het gevolg van het aanvullende karakter van dit kaderbesluit ten opzichte van Richtlijn 2003/.../EG. De definitie van illegale lozingen, waarvoor wordt verwezen naar de MARPOL 73/78-normen, de definitie van verontreinigende stoffen, die ook olie en schadelijke vloeistoffen omvatten, en de definitie van schepen of van personen en rechtspersonen in de zin van dit kaderbesluit staan derhalve in artikel 2 van Richtlijn 2003/.../EG.

Artikel 3 – Toepassing van de sancties

Overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 2003/.../EG moeten de sancties voor het met opzet of als gevolg van grove nalatigheid illegaal lozen van verontreinigende stoffen doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn, en moet in bepaalde gevallen ook in strafrechtelijke sancties worden voorzien. Overeenkomstig deze bepaling worden ten aanzien van natuurlijke personen straffen ingevoerd, waaronder in de ernstigste gevallen, vrijheidsstraffen. Artikel 6 bepaalt tevens dat deze sancties, zowel ten aanzien van natuurlijke personen als van rechtspersonen, de vorm kunnen aannemen van boetes, hetgeen gezien de huidige nationale praktijk vermoedelijk meestal het geval zal zijn.

Artikel 3 van dit kaderbesluit betreft de toepassing van de sancties waarin de richtlijn voorziet. Deze bepaling beperkt zich echter uitsluitend tot de specifieke aspecten van deze sancties. De meer "horizontale" aspecten, die in een andere context zullen worden onderzocht⁷, worden derhalve niet behandeld.

Het eerste lid betreft de gevangenisstraffen die krachtens Richtlijn 2003/.../EG in de "ernstigste gevallen" kunnen worden opgelegd. Er is een minimumniveau voor de maximale gevangenisstraffen vastgesteld. Dit niveau stemt overeen met de conclusies van de Raad JBZ van 25 en 26 april 2002, waarin vier mogelijke strafniveaus⁸ zijn vastgesteld. Het in dit kaderbesluit in aanmerking genomen niveau komt overeen met het derde niveau in de conclusies van de Raad JBZ. In het kader van het onderhavige besluit zijn de strafbare feiten ten aanzien waarvan gevangenisstraffen kunnen worden uitgesproken van dien aard - het betreft de "ernstigste gevallen" in de zin van de richtlijn - dat het aangewezen lijkt een harmonisatieniveau vast te stellen dat overeenkomt met het derde niveau. Het voor de maximale gevangenisstraffen vastgestelde minimumniveau mag derhalve niet onder het niveau van vijf tot tien jaar gevangenisstraf liggen. De vaststelling van dit sanctieniveau

⁷ Zo vormt het "*ne bis in idem*"-beginsel momenteel het voorwerp van een initiatief van het Griekse voorzitterschap met het oog op de goedkeuring van een kaderbesluit van de Raad over de toepassing van dit beginsel. Recidive van haar kant zou moeten worden onderzocht in het kader van de mededeling over de harmonisatie van de sancties in strafzaken, die binnenkort door de Commissie zal worden ingediend, waarna vermoedelijk een voorstel voor een kaderbesluit van de Raad inzake de harmonisatie van strafrechtelijke sancties zal worden gepresenteerd.

⁸ Niveau 1: maximale gevangenisstraffen van ten minste 1 tot 3 jaar; niveau 2: maximale gevangenisstraffen van ten minste 2 tot 5 jaar; niveau 3: maximale gevangenisstraffen van ten minste 5 tot 10 jaar; niveau 4: maximale gevangenisstraffen van ten minste 10 jaar (zaken waarvoor zeer zware straffen vereist zijn).

betekent echter uiteraard niet dat gevangenisstraffen van kortere duur in het nationale recht uitgesloten zijn. Het staat de lidstaten vrij een sanctieniveau vast te stellen dat overeenkomt met de lagere niveaus, d.w.z. straffen van een tot vijf jaar, of straffen van drie tot vijf jaar voor strafbare feiten die, hoewel zij niet te verwaarlozen zijn, echter niet behoren tot "de ernstigste", de enige waarvoor Richtlijn 2003/.../EG in gevangenisstraffen voorziet.

Het kaderbesluit bevat geen nadere bepalingen in verband met de beoordeling van de ernst van de gevallen waarvoor overeenkomstig de richtlijn een gevangenisstraf wordt opgelegd. Deze beoordeling wordt aan elke lidstaat overgelaten, die de ernst van de zaak zal evalueren aan de hand van zijn eigen tradities en zijn eigen rechtsstelsel. In het kaderbesluit worden echter vier soorten bijzondere omstandigheden aangegeven, die altijd de "ernstigste gevallen" in de zin van de richtlijn vormen. Het betreft het plegen van strafbare feiten in het kader van een criminele organisatie in de zin van het Gemeenschappelijk optreden van 1998⁹ of gevallen waarin de misdrijven ernstig letsel of de dood van personen hebben veroorzaakt dan wel hebben geleid tot aanzienlijke schade aan de kwaliteit van het water, aan dier- en plantensoorten of delen daarvan.

De Commissie wenst te onderstrepen dat de vermelding van deze vier soorten in dit artikel bedoelde omstandigheden alle andere omstandigheden onverlet laten die door de wetgeving van de betrokken lidstaat als bijzonder ernstig worden beschouwd. De vier in dit kaderbesluit vermelde "ernstigste" omstandigheden komen overeen met die welke in het algemeen op nationaal niveau als zodanig worden erkend en reeds in andere instrumenten van de Europese Unie zijn vastgelegd. Zo is deelneming aan een criminele organisatie als verzwarende omstandigheid vermeld in het voorstel voor een kaderbesluit over aanvallen op informatiesystemen¹⁰. De bijzonder ernstige schade die het slachtoffer is toegebracht, is een verzwarende omstandigheid die bijvoorbeeld in het kader van het strafbare feit "mensenhandel" in aanmerking moet worden genomen¹¹. Ten slotte wordt aanzienlijke schade aan de kwaliteit van water, dier- en plantensoorten in het kader van het hiervoor vermelde kaderbesluit inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht in aanmerking genomen voor de kwalificatie als opzettelijk delict.

Gezien de aard van kaderbesluiten, die verbindend zijn voor de lidstaten ten aanzien van het te bereiken resultaat, maar de lidstaten de bevoegdheid laten de vorm en de middelen te kiezen, beschikken de lidstaten, binnen de door het kaderbesluit opgelegde grenzen, over een zekere handelingsvrijheid om hun wetgeving aan deze bepalingen aan te passen en de zwaarte van de toe te passen sancties vast te stellen.

Overeenkomstig Richtlijn 2003/.../EG zullen vrijheidsstraffen niet altijd, of niet alleen, de aan het ten laste gelegde misdrijf aangepaste sanctie vormen. Enerzijds betreffen deze immers, zoals reeds is onderstreept, enkel de ernstigste misdrijven, anderzijds dient ook te worden voorzien in een ontradend systeem van harmonisatie ten aanzien van rechtspersonen en ten slotte kan een vrijheidsstraf zeer goed tegelijk met een andere sanctie worden opgelegd.

⁹ Gemeenschappelijk optreden van 21 december 1998 door de Raad aangenomen op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de strafbaarstelling van deelneming aan een criminele organisatie in de lidstaten van de Europese Unie (PB L 351 van 29.12.1998, blz. 1).

¹⁰ Voorstel van de Commissie (COM (2002) 173 def.), bekendgemaakt in PB C 203 E van 27 augustus 2002, blz. 109.

¹¹ Zie het kaderbesluit van 19 juli 2002 inzake bestrijding van mensenhandel (PB L 203 van 1.8.2002, blz. 1), artikel 3, lid 2, onder c).

Artikel 3, lid 2, betreft derhalve de harmonisatie van de boetes die de lidstaten ingevolge Richtlijn 2003/.../EG, overeenkomstig hun respectieve tradities en rechtsstelsels, naast of in de plaats van gevangenisstraffen kunnen opleggen.

Er is gestreefd naar een harmonisatie van de niveaus, zonder dat lidstaten met een rechtsstelsel dat niet in minimumstraffen voorziet, ertoe worden verplicht dergelijke straffen in te voeren. Er werd een minimumgrens voor de maximale straffen vastgelegd, hetgeen in overeenstemming is met de intentie van de conclusies van de Raad JBZ met betrekking tot gevangenisstraffen.

In plaats van geldbedragen, die door indexering bepaalde wijzigingen kunnen ondergaan en die bovendien niet noodzakelijkerwijze aan het proportionaliteitsvereiste van artikel 6 van Richtlijn 2003/.../EG¹² zouden beantwoorden, zijn voor de geldboetes bepaalde percentages van de omzet of het vermogen vastgesteld. Dit systeem is ingegeven door andere teksten van Gemeenschapsrecht, met name op het gebied van het mededingingsrecht¹³. Het begrip "vermogen" moet als equivalent van "omzet" worden opgevat. Het is de bedoeling dat ook natuurlijke personen en rechtspersonen zonder winstoogmerk worden bestreken, voor wie het begrip omzet niet bruikbaar is. De toepassing van het systeem wordt aan de lidstaten overgelaten.

Er is voorzien in twee sanctieniveaus. Het eerste, van 1 tot 10% van de omzet, betreft gevallen waarvoor niet noodzakelijk ingevolge artikel 6, lid 4, van de richtlijn gevangenisstraffen moeten worden opgelegd, wanneer het natuurlijke personen betreft: de gevallen die worden beoogd, zijn die welke overeenkomstig het nationale recht niet als bijzonder ernstig worden beschouwd. In dit geval is niet gestreefd naar harmonisatie overeenkomstig het voorgaande lid, aangezien de richtlijn er niet toe verplicht in deze gevallen gevangenisstraffen op te leggen. Het tweede niveau, van 10 tot 20% van de omzet, betreft echter de ernstigste gevallen, waarvoor gevangenisstraffen in de zin van artikel 6, lid 4, van Richtlijn 2003/.../EG kunnen worden opgelegd. Het betreft derhalve de gevallen waarvoor in het vorige lid in een sanctieniveau van ten minste vijf à tien jaar gevangenisstraf is voorzien (artikel 3, lid 1, van dit kaderbesluit).

Onverminderd het bepaalde in artikel 6, lid 5, onder b), van Richtlijn 2003/.../EG betreffende de inbeslagneming van de uit de overtredingen verkregen inkomsten, staat niets eraan in de weg dat de lidstaten erin voorzien dat voor het bedrag van de uit hoofde van deze bepaling opgelegde boetes rekening wordt gehouden met het voordeel dat met de ten laste gelegde overtreding is behaald.

¹² Er zij evenwel op gewezen dat de commissie ter bescherming van het mariene milieu van het Oostzeegebied (HELCOM) buiten de strafrechtelijke sfeer wel heeft voorzien in een dergelijk geharmoniseerd niveau van administratieve boetes (aanbeveling HELCOM 19/14). Deze aanbeveling voorziet in een minimumboeteniveau voor elke van de in de bijlagen bij het MARPOL 73/78-verdrag bedoelde overtredingen. Wat de illegale lozingen van olie en andere schadelijke vloeistoffen betreft, waarvoor Richtlijn 2003/.../EG geldt, is dit niveau 1 500 BTR ("bijzondere trekkingsrechten" - of in het Engels SDR, "special drawing right" - een door het Internationaal Monetair Fonds vastgestelde rekeneenheid), hetgeen op het ogenblik van dit voorstel voor een kaderbesluit ongeveer overeenkomt met 1 900 EUR.

¹³ Zie artikel 23 van Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB L 1 van 4.1.2003, blz. 1).

Artikel 4 – Rechtsmacht

Gezien het aanvullende karakter van dit kaderbesluit ten opzichte van Richtlijn 2003/.../EG, wordt de rechtsmacht ten aanzien van de onder de richtlijn vallende misdrijven, die het voorwerp is van artikel 4, onder verwijzing naar het in artikel 3 van de richtlijn omschreven toepassingsgebied van de richtlijn vastgesteld.

Overeenkomstig deze bepaling neemt elke lidstaat de nodige maatregelen om zijn rechtsmacht te vestigen ten aanzien van strafbare feiten die worden gepleegd in:

- a) zijn binnenlandse wateren, inclusief de havens;
- b) zijn territoriale zee;
- c) door de internationale scheepvaart gebruikte zeestraten die vallen onder de doorvaartregeling als vervat in deel III, hoofdstuk 2, van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee van 1982, voor zover deze zeestraten onder de jurisdictie van deze lidstaat vallen;
- d) zijn exclusieve economische zone, die is vastgesteld in overeenstemming met het internationaal recht; en
- e) de hoge zee.

Artikel 8, betreffende de samenwerking tussen lidstaten, vult deze bepaling aan, aangezien wordt voorzien in de coördinatie van de vervolging tussen de lidstaten en in criteria voor de oplossing van bevoegdheidsgeschillen die zich bij de toepassing van artikel 4 kunnen voordoen.

Artikel 5 – Strafrechtelijk onderzoek in de havenstaat

Met artikel 5 wordt ernaar gestreefd artikel 4 van Richtlijn 2003/.../EG, dat betrekking heeft op de rechtshandhaving ten aanzien van schepen in een haven van een lidstaat, aan te vullen. Overeenkomstig dit artikel moeten de bevoegde autoriteiten, meestal de havenautoriteiten, van de havenstaat een aantal onderzoeken instellen. Indien deze tot het vermoeden leiden dat er sprake is van een misdrijf, moeten de bevoegde strafrechtelijke autoriteiten op de hoogte worden gebracht.

In artikel 5, lid 1, van dit voorstel wordt vastgesteld dat deze autoriteiten in deze fase een strafrechtelijk onderzoek instellen.

Welke de omvang is van de onderzoeksbevoegdheden van de nationale autoriteiten van de staat in de haven waarvan zich een schip bevindt dat ervan wordt verdacht betrokken te zijn bij een lozing van verontreinigende stoffen in de zin van artikel 3, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG, wordt vervolgens in het tweede lid gepreciseerd. Daartoe worden in essentie de bewoordingen van overeenkomstige bepalingen van het UNCLOS-Verdrag overgenomen. Het onderzoek heeft betrekking op al het relevante materiaal, met inbegrip van onder meer inspecties aan boord, het horen van getuigen, de beoordeling van fotografisch en ander bewijsmateriaal en monsters van de betrokken stoffen.

Artikel 6 – Gemeenschappelijke onderzoeksteams

Overeenkomstig artikel 6 nemen de lidstaten de nodige maatregelen om gemeenschappelijke onderzoeksteams in de zin van het kaderbesluit van 13 juni 2002¹⁴ in te stellen. Deze bepaling heeft ten doel een nauwere samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten in de lidstaten bij de uitvoering van hun onderzoeken te garanderen. Het transnationale karakter van de onder

¹⁴ Kaderbesluit inzake gemeenschappelijke onderzoeksteams (PB L 162 van 20.6.2002, blz. 1).

Richtlijn 2003/.../EG vallende misdrijven bemoeilijkt vaak de coördinatie van de onderzoeken. Dat is bijzonder nadelig, vooral omdat verontreinigingen vanaf schepen een snel en vrijwel onmiddellijk optreden van de bevoegde autoriteiten vereisen, met name om over te gaan tot een doeltreffende verzameling van bewijsmateriaal, dat bijzonder vluchtig is wanneer het gaat om olie of andere schadelijke vloeistoffen.

Het kaderbesluit van 13 juni 2002 verschaft de grondslag die voor de instelling van dergelijke gemeenschappelijke onderzoeksteams vereist is. Het modelakkoord om dergelijke gemeenschappelijke onderzoeksteams in te stellen, dat momenteel bij de Raad wordt behandeld, heeft ten doel de invoering van dergelijke teams te vergemakkelijken. Europol zal uiteraard aan dergelijke gemeenschappelijke onderzoeksteams kunnen deelnemen, zodra het protocol waarbij Europol daartoe wordt gemachtigd, in werking is getreden¹⁵.

Artikel 7 – Het instellen van vervolging

In artikel 7 zijn in grote lijnen de bewoordingen van het UNCLOS-Verdrag overgenomen, dat door alle lidstaten is ondertekend.

In navolging van dit internationale verdrag wordt door dit artikel voor het eerst in een instrument van de Europese Unie het legaliteitsbeginsel bij het instellen van vervolging, zij het nauwkeurig afgebakend, ingevoerd.

Aangezien dit beginsel in botsing kan komen met het in bepaalde lidstaten bestaande opportuniteitsbeginsel, wordt gepreciseerd dat de vervolging moet worden ingesteld "overeenkomstig het nationale recht" van de betrokken lidstaat en indien er "voldoende bewijsmateriaal" voorhanden is. Een lidstaat waar het aan het Openbaar Ministerie staat te beoordelen of het al dan niet wenselijk is dat vervolging wordt ingesteld, wordt er met andere woorden door deze bepaling niet toe verplicht vervolging in te stellen. Ook een lidstaat waar het niet aan het Openbaar Ministerie staat te beoordelen of het al dan niet wenselijk is dat vervolging wordt ingesteld, wordt echter niet verplicht vervolging in te stellen, wanneer niet voldoende bewijzen voorhanden zijn.

Voorts wordt gepreciseerd dat deze bepaling van toepassing is "onverminderd artikel 8", dat betrekking heeft op de samenwerking tussen lidstaten. Hierdoor wordt een verband gelegd met de vereiste van een bepaalde coördinatie met het oog op de centralisatie van de vervolgingen.

Artikel 8 – Samenwerking tussen lidstaten

In artikel 8 wordt aandacht besteed aan het feit dat het nodig is dat de lidstaten elkaar een zo ruim mogelijke bijstand verlenen en dat zij elkaar moeten raadplegen wanneer meer dan één lidstaat bevoegd is ten aanzien van eenzelfde strafbaar feit.

Daartoe wordt in lid 1, zoals het geval is in ander instrumenten van de Europese Unie¹⁶, zeer algemeen verwezen naar geldende verdragen, multilaterale of bilaterale overeenkomsten of regelingen. In dit verband is het UNCLOS-Verdrag, bijzonder interessant, aangezien artikel 228 voorziet in een mechanisme voor het opschorten van vervolgingen en in beperkingen ten aanzien van het instellen van vervolgingen.

¹⁵ Akte van de Raad van 28 november 2002 tot vaststelling van het protocol tot wijziging van de overeenkomst tot oprichting van een Europese politiedienst (Europolovereenkomst) en het protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van Europol, de leden van zijn organen, zijn adjunct-directeuren en zijn personeelsleden (PB C 312 van 16.12.2002, blz. 1).

¹⁶ Zie bijvoorbeeld artikel 11 van het kaderbesluit van de Raad van 28 mei 2001 betreffende de bestrijding van fraude en vervalsing in verband met andere betaalmiddelen dan contanten (PB L 149 van 2.6.2001, blz. 1).

Overeenkomstig lid 2 moeten de lidstaten samenwerken om, indien meer dan één lidstaat rechtsmacht heeft met betrekking tot een strafbaar feit en elk van deze lidstaten ten aanzien van hetzelfde feit vervolging kan instellen, in onderling overleg te bepalen wie van deze lidstaten de daders zal vervolgen, zodat de vervolging zo mogelijk in een lidstaat kan worden geconcentreerd. De lidstaten kunnen daartoe een beroep doen op elk orgaan of mechanisme dat binnen de Europese Unie is ingesteld om de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten en de onderlinge afstemming van hun optreden te vergemakkelijken. Zij doen met name een beroep op de eenheid Eurojust, die is ingesteld bij het besluit van 28 februari 2002¹⁷.

In lid 3 van dit artikel wordt ten behoeve van de toepassing van lid 2 een lijst van bevoegdheidscriteria vastgesteld, die in dalende volgorde van belang zijn vermeld. In deze lijst zijn bevoegdheidscriteria overgenomen die reeds zijn in aanmerking genomen in het kader van het UNCLOS-Verdrag of van andere kaderbesluiten, in het bijzonder dat betreffende de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht. Er wordt rekening gehouden met de volgende criteria van betrokkenheid:

- a) het strafbare feit is gepleegd op het maritieme grondgebied van de lidstaat (d.w.z.: de binnenlandse wateren van die staat, inclusief de havens; de territoriale zee van die staat; de exclusieve economische zone van die staat alsmede de zeestraten die onder de jurisdictie van die staat vallen);
- b) er bestaat op zijn minst een risico van verontreiniging voor de lidstaat, wanneer het strafbare feit in volle zee is gepleegd;
- c) het schip is, ongeacht de plaats waar de inbreuk is gepleegd, op doorvaart via het maritieme grondgebied van de lidstaat, binnen de in artikel 3, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG vastgestelde grenzen;
- d) de persoon/personen die schuldig is/zijn bevonden aan het strafbare feit is/zijn onderdaan/onderdanen of ingezetene/ingezetenen van de lidstaat;
- e) de rechtspersoon voor wiens rekening het strafbare feit is gepleegd, heeft zijn statutaire zetel in de lidstaat;
- f) het schip vanaf hetwelk het strafbare feit is gepleegd, voert de vlag van de lidstaat.

Bij de formulering waarvoor is gekozen, is rekening gehouden met in het kader van de Unie bestaande precedents¹⁸.

Artikel 9 – Informatieverstrekking

Artikel 9 voorziet in het verstrekken van informatie tussen lidstaten. Het betreft hierbij twee soorten gegevens.

De eerste twee leden van dit artikel betreffen de gegevens die ten doel hebben verontreiniging of de uitbreiding daarvan te voorkomen. De vereiste dat de gegevens onmiddellijk worden medegedeeld, is in dit verband van fundamenteel belang en behoeft geen nadere toelichting.

¹⁷ Besluit van de Raad van 28 februari 2002 betreffende de oprichting van Eurojust teneinde de strijd tegen ernstige vormen van criminaliteit te versterken (PB L 63 van 6.3.2002, blz. 1).

¹⁸ Zie in het bijzonder de formulering van artikel 9, lid 2, van het kaderbesluit van 13 juni 2002 inzake terrorismebestrijding (PB L 164 van 22.6.2002, blz. 3).

Overeenkomstig lid 3 moeten de lidstaten bij voorrang de vlagstaat, maar ook elke andere betrokken lidstaat, kennis geven van elke ingevolge dit kaderbesluit genomen maatregel. Ook hier is het van belang dat de informatie snel doorstroomt. Het spoedeisende karakter is hier evenwel minder groot dan in het kader van het eerste lid. Daarom wordt hier de voorkeur gegeven aan de term "onverwijld", in plaats van aan de term "onmiddellijk", die in de eerste leden wordt gebruikt.

De middelen die voor deze kennisgeving moeten worden gebruikt, zijn opzettelijk niet gepreciseerd: de beslissing daarover moet door elke lidstaat zelf worden genomen, met inachtneming van het feit dat onmiddellijk en snel moet worden opgetreden.

Artikel 10 – Instelling van contactpunten

Artikel 10 heeft ten doel de uitwisseling van informatie te vergemakkelijken door ervoor te zorgen dat operationele contactpunten worden ingesteld. De lidstaten kunnen daartoe gebruik maken van de bestaande samenwerkingsmechanismen. Deze bepaling is van belang voor een doeltreffende samenwerking op strafrechtelijk gebied.

Lid 2 bepaalt dat de lidstaten het Secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie moeten medelen welke contactpunten zij hebben aangewezen, en dat het Secretariaat-generaal van de Raad deze informatie doorgeeft aan de andere lidstaten.

Artikel 11 – Territoriaal toepassingsgebied

In dit artikel wordt gepreciseerd dat het territoriaal toepassingsgebied van dit kaderbesluit overeenstemt met dat van Richtlijn 2003/.../EG. Dat volgt tevens uit het aanvullende karakter van het kaderbesluit ten opzichte van de richtlijn. De bepalingen van artikel 299 van het VEG, die geen equivalent hebben in het VEU, zijn derhalve van toepassing.

Artikel 12 – Uitvoering

Artikel 12 betreft de tenuitvoerlegging en de follow-up van dit kaderbesluit. De lidstaten moeten de nodige maatregelen nemen om uiterlijk op 31 december 2004 aan dit kaderbesluit te voldoen.

De lidstaten delen het Secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie uiterlijk op genoemde datum de tekst mede van de bepalingen waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationaal recht omzetten. Op grond van die informatie en van een schriftelijk verslag van de Commissie zal de Raad binnen een jaar beoordelen in hoeverre de lidstaten hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit zijn nagekomen.

Artikel 13 – Inwerkingtreding

In artikel 13 is bepaald dat dit kaderbesluit in werking treedt op de dag van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Voorstel voor een

KADERBESLUIT VAN DE RAAD

tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van verontreiniging vanaf schepen

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, en met name op de artikelen 29, 31 en 34, lid 2, onder b),

Gezien het voorstel van de Commissie¹⁹,

Gezien het advies van het Europees Parlement²⁰,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) In het actieplan van de Raad en de Commissie over hoe de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam inzake de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het best kunnen worden uitgevoerd²¹ en in de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 (punt 48)²² wordt aangedrongen op wetgevende maatregelen ter bestrijding van milieucriminaliteit, waaronder gemeenschappelijke straffen en vergelijkbare procedurele waarborgen.
- (2) In dit verband heeft de Commissie op 13 maart 2001 haar goedkeuring gehecht aan een voorstel voor een richtlijn inzake milieubescherming door het strafrecht²³ waarin wordt bepaald dat de lidstaten ervoor zorgen dat een aantal activiteiten als strafbare feiten worden aangemerkt en, zo nodig strafrechtelijk, worden vervolgd, wanneer zij opzettelijk of uit grove nalatigheid worden verricht, in zoverre zij een overtreding inhouden van de in de bijlage bij dit voorstel voor een richtlijn vermelde bepalingen van het Gemeenschapsrecht ter bescherming van het milieu en/of bepalingen die de lidstaten hebben getroffen teneinde het Gemeenschapsrecht terzake toe te passen.
- (3) De bestrijding van opzettelijke of door grove nalatigheid veroorzaakte verontreiniging vanaf schepen is een van de prioriteiten van de Europese Unie. Uit met name de verklaringen van de Europese Raad van Kopenhagen van 12 en 13 december 2002 (punten 32 t/m 34) en de verklaring van de Raad JBZ van 19 december 2002 naar aanleiding van het vergaan van de olietanker Prestige, blijkt dat de Unie vastberaden is alle maatregelen aan te nemen die nodig zijn om te voorkomen dat dergelijke schade zich nogmaals voordoet.

¹⁹ PB C van , blz. .

²⁰ PB C van , blz. .

²¹ PB C 19 van 23.1.1999, blz. 1, punt 18.

²² <http://ue.eu.int/nl/Info/eurocouncil/index.htm>.

²³ PB C 180 E van 26.6.2001, gewijzigd op 30.9.2002 (PB C 20 E van 28.1.2003, blz. 284).

- (4) Daartoe is het, zoals de Commissie had aangegeven in haar mededeling aan het Europees Parlement en de Raad inzake de vergroting van de veiligheid op zee naar aanleiding van het vergaan van de olietanker "Prestige"²⁴, van fundamenteel belang dat de wetgevingen van de lidstaten onderling worden aangepast.
- (5) Richtlijn 2003/.../EG van het Europees Parlement en de Raad inzake verontreiniging vanaf schepen en invoering van sancties, inclusief strafrechtelijke sancties, voor milieumisdrijven²⁵ beoogt deze onderlinge afstemming van de omschrijving van de in aanmerking genomen strafbare feiten, het plegen van, de deelname aan en de uitlokking van deze strafbare feiten enerzijds en de aard, inclusief de strafrechtelijke aard, van de straffen die kunnen worden opgelegd anderzijds. Zij omvat voorts een aantal technische en operationele begeleidende maatregelen.
- (6) Ter aanvulling van deze bepalingen zou overeenkomstig de conclusies van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken van 25 en 26 april 2002 moeten worden gezorgd voor een harmonisatie van met name het strafniveau ten aanzien van natuurlijke personen en rechtspersonen die dergelijke strafbare feiten hebben gepleegd of daarvoor aansprakelijk zijn, dat de ernst van dergelijke feiten weergeeft.
- (7) Er dienen bepalingen te worden vastgesteld die ten doel hebben het strafrechtelijk onderzoek te vergemakkelijken. De lidstaten moeten zo nodig gemeenschappelijke onderzoeksteams kunnen instellen waarbij Europol kan worden betrokken.
- (8) Er moeten regels voor samenwerking worden vastgesteld om te garanderen dat de in Richtlijn 2003/.../EG bedoelde strafbare feiten doeltreffend kunnen worden vervolgd. Daartoe moet de Europese Unie de in het kader van regionale of internationale organisaties verkregen resultaten aanvullen. Het Verdrag van de Verenigde Naties over het recht van de zee van 1982, dat door alle lidstaten is ondertekend en waarbij de Europese Gemeenschap verdragsluitende partij is, is in dit verband bijzonder belangrijk.
- (9) Teneinde een zo goed mogelijke samenwerking tussen de lidstaten te garanderen, moeten de lidstaten elkaar snel kennis kunnen geven van nuttige informatie. Daartoe moeten operationele contactpunten worden aangewezen en bekendgemaakt.
- (10) Aangezien de doelstellingen van het overwogen optreden niet voldoende door de lidstaten afzonderlijk kunnen worden verwezenlijkt, maar vanwege het grensoverschrijdende karakter van de schade die uit de beoogde gedragingen zou kunnen voortvloeien, beter op het niveau van de Unie kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie maatregelen nemen overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag vastgestelde subsidiariteitsbeginsel. Overeenkomstig het in datzelfde artikel vastgestelde evenredigheidsbeginsel gaat dit kaderbesluit niet verder dan wat nodig is om deze doelstellingen te bereiken.
- (11) In dit kaderbesluit worden de grondrechten in acht genomen en de beginselen nageleefd die in het bijzonder zijn vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

²⁴ Mededeling van 3 december 2002, COM (2002) 681 def.

²⁵ PB C van , blz. .

HEEFT HET VOLGENDE KADERBESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Doel

Dit kaderbesluit heeft ten doel de bepalingen van Richtlijn 2003/.../EG met de nodige uitvoeringsbepalingen op strafrechtelijk gebied aan te vullen.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van dit kaderbesluit gelden de bij artikel 2 van Richtlijn 2003/.../EG vastgestelde definities.

Artikel 3

Toepassing van de sancties

1. Ten aanzien van natuurlijke personen neemt elke lidstaat in de ernstigste gevallen in de zin van artikel 6, lid 4, van Richtlijn 2003/.../EG de maatregelen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de in artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde misdrijven strafbaar kunnen worden gesteld met een maximale gevangenisstraf van ten minste vijf tot tien jaar, met name:
 - a) wanneer de misdrijven zijn gepleegd in het kader van een criminele organisatie in de zin van Gemeenschappelijk optreden 98/733/JBZ van 21 december 1998 inzake de strafbaarstelling van deelneming aan een criminele organisatie in de lidstaten van de Europese Unie²⁶;
 - b) wanneer deze misdrijven ernstig letsel of de dood van personen hebben veroorzaakt;
 - c) wanneer deze misdrijven tot aanzienlijke schade aan de kwaliteit van het water hebben geleid;
 - d) wanneer deze misdrijven tot aanzienlijke schade aan dier- en plantensoorten of delen daarvan hebben geleid.
2. Ten aanzien van natuurlijke personen en rechtspersonen neemt elke lidstaat de maatregelen die nodig zijn om te garanderen dat de in artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde misdrijven ter toepassing van artikel 6, lid 5, onder a), strafbaar kunnen worden gesteld met al dan niet strafrechtelijke geldboetes waarvan het maximumbedrag niet lager mag zijn dan:
 - a) 1 à 10% van de totale omzet in het voorgaande boekjaar, of van het totale vermogen in het voorgaande jaar, in andere dan de ernstigste gevallen;

²⁶

PB L 351 van 29.12.1998, blz. 1.

- b) 10 à 20% van de totale omzet in het voorgaande begrotingsjaar, of van het totale vermogen in het voorgaande jaar, in de ernstigste gevallen, met name die welke in lid 1 zijn vermeld.

Artikel 4 *Rechtsmacht*

Elke lidstaat neemt de nodige maatregelen om in de gevallen bedoeld in artikel 3 van Richtlijn 2003/.../EG zijn rechtsmacht ten aanzien van de in artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde strafbare feiten te vestigen.

Artikel 5 *Strafrechtelijke onderzoeken in de havenstaat*

- 1 Wanneer de bevoegde strafrechtelijke autoriteiten er overeenkomstig artikel 4, lid 3, van Richtlijn 2003/.../EG van in kennis worden gesteld dat het vermoeden bestaat van misdrijven in de zin van artikel 6, lid 1, van genoemde richtlijn, stellen zij een strafrechtelijk onderzoek in.
- 2 Het onderzoek heeft betrekking op elk dienstig element en omvat onder meer inspecties aan boord, het horen van getuigen, de beoordeling van fotografisch bewijsmateriaal en van monsters van de betrokken stoffen.

Artikel 6 *Gemeenschappelijke onderzoeksteams*

De lidstaten nemen, waar nodig, de nodige maatregelen om gemeenschappelijke onderzoeksteams in de zin van kaderbesluit 2002/465/JBZ van 13 juni 2002 in te stellen met het oog op het verrichten van strafrechtelijke onderzoeken naar de in artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde misdrijven.

Artikel 7 *Het instellen van vervolging*

Onverminderd artikel 8, stelt de lidstaat die zijn bevoegdheid in de zin van artikel 4 heeft vastgesteld, indien er voldoende bewijs voorhanden is, onverwijld overeenkomstig zijn nationaal recht vervolging wegens het vermoedelijke misdrijf in.

Artikel 8 *Samenwerking tussen lidstaten*

1. Overeenkomstig de geldende verdragen, bilaterale of multilaterale overeenkomsten of andere regelingen verlenen de lidstaten elkaar zoveel mogelijk bijstand bij de procedures die verband houden met de in artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde misdrijven.

2. Indien meer dan één lidstaat rechtsmacht heeft met betrekking tot een strafbaar feit en elk van deze lidstaten ten aanzien van dezelfde feiten een vervolging kan instellen, bepalen de lidstaten in onderling overleg welke lidstaat de daders zal vervolgen, teneinde de vervolging zo mogelijk in een lidstaat te concentreren. Daartoe kunnen de lidstaten een beroep doen op elk orgaan of mechanisme dat binnen de Europese Unie is ingesteld om de samenwerking tussen hun bevoegde autoriteiten en de onderlinge afstemming van hun optreden te vergemakkelijken.
3. Daarbij zal rekening worden gehouden met de volgende criteria van betrokkenheid:
 - a) het strafbare feit is gepleegd op het grondgebied van de lidstaat;
 - b) de gevolgen van het strafbare feit doen zich voor op het grondgebied van de lidstaat;
 - c) het schip vanaf hetwelk het strafbare feit is gepleegd, is op doorvaart via het grondgebied van de lidstaat;
 - d) de dader van het strafbare feit is een onderdaan of ingezetene van de lidstaat;
 - e) de rechtspersoon ten voordele waarvan het strafbare feit is gepleegd, heeft zijn statutaire zetel op het grondgebied van de lidstaat;
 - f) het schip vanaf hetwelk het strafbare feit is gepleegd, voert de vlag van de lidstaat.
4. Voor de toepassing van lid 3 omvat het grondgebied de in artikel 3, lid 1, onder a) t/m d), van Richtlijn 2003/.../EG bedoelde zone.

Artikel 9 *Informatieverstrekking*

1. Wanneer een lidstaat ervan in kennis wordt gesteld dat een strafbaar feit in de zin van artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG is gepleegd of dat het risico bestaat dat een strafbaar feit wordt gepleegd dat een acute verontreiniging veroorzaakt of kan veroorzaken, brengt hij de andere lidstaten die aan deze schade zouden kunnen zijn blootgesteld, alsmede de Commissie, daarvan onmiddellijk op de hoogte.
2. Wanneer een lidstaat ervan in kennis wordt gesteld dat een strafbaar feit in de zin van artikel 6, lid 1, van Richtlijn 2003/.../EG is gepleegd of dat het risico bestaat dat een strafbaar feit wordt gepleegd dat mogelijk onder de rechtsmacht van een lidstaat valt, brengt hij deze laatste daarvan onmiddellijk op de hoogte.
3. De lidstaten stellen de vlagstaat of elke andere betrokken staat onverwijld in kennis van de krachtens dit kaderbesluit, met name de artikelen 4, 5, 6 en 7 daarvan, genomen maatregelen.

Artikel 10
Aanwijzing van contactpunten

1. Iedere lidstaat wijst met het oog op de uitwisseling van gegevens in het kader van de toepassing van dit kaderbesluit, en met name met het oog op het verzamelen van bewijsmateriaal, operationele contactpunten aan.
2. Iedere lidstaat stelt de Commissie in kennis van zijn dienst of diensten die als contactpunten in de zin van lid 1 fungeren. De Commissie brengt deze contactpunten ter kennis van de andere lidstaten.

Artikel 11
Territoriaal toepassingsgebied

Het territoriale toepassingsgebied van dit kaderbesluit komt overeen met dat van Richtlijn 2003/.../EG.

Artikel 12
Uitvoering

1. De lidstaten treffen de noodzakelijke maatregelen om uiterlijk op 31 december 2004 aan dit kaderbesluit te voldoen.
2. De lidstaten delen het Secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie uiterlijk op bovengenoemde datum de tekst mee van de bepalingen waarmee zij de verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationaal recht omzetten. De Raad beoordeelt vóór 31 december 2005 op basis van een verslag dat is opgesteld op grond van deze informatie en van een door de Commissie toegezonden schriftelijk verslag, in hoeverre de lidstaten de maatregelen hebben genomen die nodig zijn om aan dit kaderbesluit te voldoen.

Artikel 13
Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Gedaan te Brussel, op

Voor de Raad
De Voorzitter